

40A 2/2013-31

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kurešové a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Jiřího Šlégra**, trvale bytem v Mostě, ul. Radniční č. p. 1/2, PSČ 434 01, zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem v Brně, ul. Bolzanova č. p. 461/5, PSČ 618 00, proti **žalovanému: Městskému úřadu Duchcov**, se sídlem v Duchcově, nám. Republiky č. p. 20/5, PSČ 419 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2013, č. j. 4134/2013/VI,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce včasně podanou žalobou u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Městského úřadu Duchcov ze dne 22. 7. 2013, č. j. 4134/2013/VI, jímž bylo zakázáno podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ShrZ“), shromáždění žalobcem oznámené žalovanému dne 18. 7. 2013 v 7.24 hodin, které se mělo konat dne 17. 8. 2013 s dobou zahájení v 15.00 hodin a s předpokládanou dobou ukončení v 20.00 hodin v Duchcově na náměstí Republiky, a dále pouliční průvod z náměstí Republiky na náměstí Legií, a to po trase – Studniční, Nádražní, Bílinská, Husova, s místem ukončení na náměstí Republiky, a jejichž účelem měl být „Protest proti kriminalitě, porušování zákonů Policií ČR, za práva všech slušných občanů této země“. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě uvedl, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že jiní dva svolavatelé oznámili konání vlastních shromáždění občanů, která se shromážděním žalobce kolidují, přičemž mezi svolavateli nedošlo ve stanovené lhůtě k dohodě, a protože žalobce a tito svolavatelé jsou známi naprosto odlišnými názory a idejemi, jsou dány důvodné pochybnosti o tom, že by došlo k narušování těchto dříve oznámených shromáždění.

V návaznosti na právě uvedené žalobce namítl, že takové odůvodnění žalovaného je v rozporu se zákonem a také s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která řeší problematiku kolize mezi dvěma shromážděními občanů. Žalobcem oznámené shromáždění se totiž mělo konat jediný den a na jednom místě v časovém rozpětí 5 hodin, zatímco shromáždění domněle kolidující byla ohlášena na dobu 103 resp. 97 po sobě následujících dnů vždy od 8.00 hodin do 22.00 hodin, a to kumulativně v prostoru dvou náměstí a sedmi ulic v centru města. Žalovanému přitom musí být z úřední činnosti známo, že se tato shromáždění fakticky nekonají a jejich skutečným účelem je bránit ve výkonu shromažďovacího práva ve městě Duchcov jiným oprávněným svolavatelům. Takové jednání dle svolavatele představuje zneužití svobody shromažďování k účelu, jenž není ústavně aprobován, ba naopak je protiústavní, a žalovaný mu neměl poskytnout ochranu, naopak jeho povinností bylo řešit kolizi mezi několika shromážděními ve prospěch toho, které je legitimní, s tím, že výkon ústavně garantovaného práva představuje shromáždění oznámené žalobcem. Na podporu svých závěrů o opodstatněnosti předmětné žaloby žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 – 116. Ve kterém byla vyslovena přípustnost zkoumání skutečného účelu shromáždění. V daném případě všechny okolnosti nasvědčují tomu, že účelem shromáždění oznámených Miroslavem Brožem a Ivanou Čonkovou je právně bránit jiným ve svobodném výkonu shromažďovacího práva. Dle žalobce tak žalovaný mohl a měl tato fingovaná shromáždění podle ust. § 10 písm. a) ShrZ zakázat, a pokud už tak neučinil a došlo ke kolizi s jiným legitimním shromážděním, měl upřednostnit toto oprávněné shromáždění žalobce a nikoliv uvedená dvě fiktivní resp. obstrukční shromáždění abusivně jednajících svolavatelů.

Dále žalobce namítl, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neučinil nic proto, aby dosažení dohody mezi žalobcem a dalšími svolavateli umožnil a usnadnil, neboť se omezil pouze na konstataci, že k takové dohodě nedošlo. Zcela pasivní přístup zvolený žalovaným pak dle žalobce představuje důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž na podporu tohoto závěru žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2012, č. j. 8 As 15/2011 – 72.

Závěrem žalobce namítl, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí nezveřejnil na elektronické úřední desce, nýbrž toto rozhodnutí zveřejnil dne 22. 7. 2013 toliko na zvláštní internetové stránce věnované veřejným shromážděním. Toto formální pochybení žalovaného dle žalobce nemůže jít k jeho tíži, a proto je nutno presumovat, že dne 22. 7. 2013 ve smyslu ust. § 11 odst. 2 ShrZ došlo k oznámení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť na žalobou napadeném rozhodnutí trvá.

K věci uvedl, že v předmětné věci bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ, dle kterého platí, že úřad shromáždění zakáže, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného shromáždění konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k úpravě doby jeho konání. V této souvislosti žalovaný uvedl, že žalobci byly předány kontakty na svolavatele ostatních shromáždění, avšak nedošlo k dohodě, což bylo žalovanému oznámeno žalobcem. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl upozorněn na možnost změny místa shromáždění a na upřesnění trasy průvodu (přesná trasa a ulice na sebe musejí navazovat), ovšem žalobce změnu místa shromáždění neoznámil a ani neupřesnil trasu průvodu.

Vedle toho žalovaný uvedl, že mu je známo, že svolavatelé mají odlišné názory a ideje, což jej vedlo k pochybnostem z narušování pokojnosti shromáždění, když po zkušenostech z již

proběhnutých shromáždění v Duchcově, která byla konfliktní, se snaží žalovaný takovýmito konfliktům předcházet.

Závěrem žalovaný dodal, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vyvěšeno dne 22. 7. 2013 na jeho písemných úředních deskách a také na internetové stránce věnované veřejným shromážděním, přičemž téhož dne bylo zasláno e-mailem žalobci. Na elektronické úřední desce bylo toto rozhodnutí zveřejněno až dne 24. 7. 2013.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na žalobních tvrzeních. Vedle toho doplnil, že pokud žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce jednak byl jím upozorněn na možnost změny místa konání shromáždění a na upřesnění trasy průvodu a jednak mu byly předány kontakty na svolavatele kolidujících shromáždění, tak tyto skutečnosti nebyly obsaženy v žalobou napadeném rozhodnutí. Dále žalobce podotkl, že vzhledem k tomu, že jako místo kolidujících shromáždění bylo svolavateli oznámeno prakticky celé centrum města (dvě náměstí a sedm ulic), nepřicházela změna místa rozumně v úvahu, aniž by byl zmařen účel shromáždění, a už vůbec nebylo možno přistoupit ke změně doby shromáždění, jelikož kolidující shromáždění se měla konat každý den od 8.00 hodin do 22.00 hodin. Žalobce rovněž zmínil, že od žalovaného obdržel shodnou e-mailovou adresu obou svolavatelů kolidujících shromáždění, a na tu dne 18. 7. 2013 ve 20.37 hodin zaslal zprávu, v níž se pokusil dosáhnout dohody. Na tento e-mail však žalobce neobdržel žádnou odpověď, což e-mailem oznámil žalovanému. Jiný kontakt (např. telefonní číslo) na oba svolavatele žalovaný žalobci neposkytl a ani se sám nepokusil dohodu zprostředkovat.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť právní zástupce žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Již v úvodu odůvodnění rozsudku bylo zmíněno, že v daném případě bylo žalobcem oznámené shromáždění žalovaným zakázáno s odkazem na ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ, když žalovaný dospěl k závěru, že na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručených dvou samostatných oznámení o konání shromáždění konat jiná shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k úpravě doby jejich konání.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby je podstatná skutečnost, že žalobce nikterak nezpochybňuje fakt, že již dne 30. 5. 2013 žalovanému ohlásil svolavatel Miroslav Brož konání shromáždění „Za mír mezi lidmi a za pokojné soužití v Duchcově“ ve dnech 5. 6. 2013 až 15. 9. 2013 v době od 8.00 hodin do 22.00 hodin, která se mají uskutečnit na náměstí Republiky a v ulicích Míru, Bílinská, Studniční, Havířská, Nádražní, Riegrova a Bratří Čapků, s tím, že předpokládaný počet účastníků svolavatel uvedl ve výši 350 a 7 osob uvedl jako počet pořadatelů, s tím, že žalovaný v zákonem stanovené lhůtě konání tohoto shromáždění nezakázal. Rovněž tak pro vyhodnocení předmětné žaloby je podstatná skutečnost, že žalobce nikterak nezpochybňuje i fakt,

že již dne 5. 6. 2013 žalovanému ohlásila svolavatelka Ivana Čonková konání shromáždění „Za toleranci mezi lidmi a za pokojné soužití v Duchcově i jinde“ ve dnech 11. 6. 2013 až 15. 9. 2013 v době od 8.00 hodin do 22.00 hodin, která se mají uskutečnit na náměstí Legií, s tím, že předpokládaný počet účastníků svolavatelka uvedla ve výši 100 a 5 osob uvedla jako počet pořadatelů, s tím, že i v tomto případě žalovaný v zákonem stanovené lhůtě konání tohoto shromáždění nezakázal. A konečně pro vyhodnocení předmětné žaloby je taktéž podstatná skutečnost, že žalobce nikterak nezpochybňuje ani fakt, že konání předmětného shromáždění, které se mělo konat dne 17. 8. 2013 s dobou zahájení v 15.00 hodin a s předpokládanou dobou ukončení v 20.00 hodin v Duchcově na náměstí Republiky, a dále pouliční průvod z náměstí Republiky na náměstí Legií, a to po trase – Studniční, Nádražní, Bílinská, Husova, s místem ukončení na náměstí Republiky, a jejichž účelem měl být „Protest proti kriminalitě, porušování zákonů Policií ČR, za práva všech slušných občanů této země“, žalovanému oznámil dne 18. 7. 2013. Vedle toho žalobce nezpochybňuje ani fakt, že mezi ním a svolavatelem Miroslavem Brožem a svolavatelkou Ivanou Čonkovou nedošlo k dohodě o úpravě doby konání jednotlivých shromáždění.

Z právě uvedeného jednoznačně vyplývá, že oznámení svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové, která nebyla žalovaným zakázána v zákonem stanovené lhůtě, byla žalovanému doručena dříve, než předmětné oznámení žalobce jakožto svolavatele, přičemž žalobcem svolané shromáždění by se mělo konat na stejném místě (náměstí Republiky, náměstí Legií, ulice Studniční, Nádražní, Bílinská, Husova), a ve stejnou dobu (17. 8. 2013 v době od 15.00 hodin do 20.00 hodin).

Podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ přitom platí, že úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání.

Žalobce mylně dovozuje, že v daném případě bylo povinností žalovaného zakázat dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) ShrZ obě dříve oznámená shromáždění svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové, když jejich účelem je zjevně bránit jiným ve svobodném výkonu shromažďovacího práva, a pokud tak žalovaný neučinil a došlo k jejich kolizi se žalobcovým shromážděním, které je legitimní, a proto mělo být upřednostněno. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že s ohledem na stávající právní úpravu shromažďovacího práva zakotvenou v již výše citovaném zákoně č. 83/1990 Sb. platí, že konání shromáždění nepodléhá povolení státního orgánu - úřadu, a proto pokud úřad v zákonem stanovené lhůtě 3 pracovních dnů počítané od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení, plánované shromáždění ve smyslu ust. § 11 odst. 1 ShrZ nezakáže, může se toto shromáždění bez jakýchkoliv restrikcí konat, a to v podobě, v jaké bylo oznámeno. Tato situace nastala i v případě shromáždění svolavatele Miroslava Brože a také v případě shromáždění svolavatelky Ivany Čonkové.

Žalobce tak v předmětném soudním řízení nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný měl obě shromáždění zakázat, a to již při jejich oznámení popř. následně po oznámení shromáždění žalobcem, když námítky v tomto směru s ohledem na stávající právní úpravu shromažďovacího práva nemají právní relevanci. Pokud žalovaný v zákonem stanovené lhůtě, kterou stanovuje ust. § 11 odst. 1 ShrZ, obě shromáždění svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové, nezakázal, ztratil bez dalšího oprávnění následně tato shromáždění zakázat. Žalobce v řízení před soudem taktéž nemůže s úspěchem namítat, a to opět s ohledem na stávající právní úpravu shromažďovacího práva, že žalovaný měl upřednostnit jeho shromáždění oproti shromážděním svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové, když tato shromáždění nebyla v zákonem stanovené lhůtě, kterou stanovuje ust. § 11 odst. 1 ShrZ, zakázána. Takovýto postup není ve ShrZ zakotven a

opětovně soud směrem k žalobci připomíná, že zpětný zákaz dříve oznámeného shromáždění, které nebylo v zákonné lhůtě úřadem zakázáno, je ze strany úřadů včetně žalovaného nepřipustný. K tomu soud doplňuje, že žalovanému nelze vytýkat, že v zákonem stanovené lhůtě 3 pracovních dnů nezakázal obě shromáždění svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové pro jejich obstrukční charakter, jak dovozuje žalobce, neboť v rámci zákonem stanovené lhůty 3 pracovních dnů k jejich zákazu ve smyslu ust. § 11 odst. 3 ShrZ nemohl legálně předjímat, že skutečným důvodem oznámení těchto shromáždění je jejich obstrukční povaha s cílem bránit ve výkonu shromažďovacího práva ve městě Duchcov jiným oprávněným svolavatelům. Navíc v předmětném soudním řízení žalobce setrval pouze u naprosto nepodloženého tvrzení o tom, že oznámení shromáždění svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové měla jen obstrukční charakter a že tato skutečnost měla být v době jejich oznámení žalovanému (30. 5. 2013 a 5. 6. 2013) známa, obzvláště, když datum konce konání těchto shromáždění má přijít až za několik týdnů, a to 15. 9. 2013, takže nelze klást na jisto události (neuskutečnění těchto dvou oznámení vůbec či v právně významné míře), které ještě nemohly nastat.

Žalobce by měl mít na paměti, že důvody k apriornímu zakazu shromáždění dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) ShrZ ze strany úřadu nepředstavují jen hypotetické předpoklady o obstrukčním oznámení shromáždění svolavatelem, když např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 51/2007 – 67, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1468/2008 a také na www.nssoud.cz, mj. dovodil, že *„k omezení shromažďovacího práva může dojít pouze výjimečně, za podmínek stanovených shromažďovacím zákonem (§ 10 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím), a zejména v případě konfliktu s ústavním pořádkem chráněnými právy třetích osob. Takový konflikt je třeba vždy řešit za použití principu proporcionality, přičemž zákaz shromáždění představuje krajní způsob řešení. Správní orgán může odůvodnit zákaz shromáždění jeho nedovoleným účelem, byť i odlišným od oznámeného, svůj závěr však musí prokázat a nese odpovídající důkazní břemeno“* a také konstatoval, že *„i kdyby se jednalo o osoby příslušející k extremistickým skupinám, či projevující extremistické názory, nelze a priori vyloučit, že hodlají svého práva využít v zákonných mezích...; ...má-li správní orgán pochybnosti o oznámeném účelu shromáždění, aniž by byl schopen prokázat důvodnost těchto pochybností, nezbude mu než je zohlednit pouze v připravenosti rozpustit shromáždění, odchýlí-li se od formálně deklarovaného účelu“*. Vedle toho by žalobce měl vycházet ze skutečnosti, že dle stávající právní úpravy shromažďovacího práva svolavatelé nemají povinnost informovat úřad o případném zrušení již oznámeného shromáždění. Faktem tak zůstává, že pokud by se prokázalo, že úmyslem oznamovatele shromáždění bylo pouze blokovat určité místo, aby tam jiný shromáždění pořádat nemohl, tak v úvahu přichází možnost naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 14 odst. 2 písm. h) ShrZ, která spočívá v úmyslném zabránění jinému v podstatném rozsahu ve výkonu práva shromažďovacího, který může být postižen sankcí dle ust. § 14 odst. 3 ShrZ. V tomto soudním řízení, jehož předmětem je „toliko“ zkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného o zakazu shromáždění oznámeného žalobcem dle ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ, ovšem soudu nepřísluší zabývat se jednáním svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové v rámci jejich výkonu shromažďovacího práva a jejich případného přestupkového jednání. Žalobcem použitá argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 – 116, je zcela nepřiléhavá, neboť v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou možnosti posuzování skutečného účelu shromáždění, které je právě ohlašováno a nikoli problematikou možnosti „dodatečného“ přezkumu účelu shromáždění, s nímž je nově ohlašované shromáždění v kolizi.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil ani se žalobcovými námitkami o tom, že žalovaný neučinil nic proto, aby došlo k dohodě mezi žalobcem a svolavatelem Miroslavem Brožem a svolavatelkou Ivanou Čonkovou o konání jednotlivých shromáždění tak, aby nedošlo k jejich kolizi vedoucí k zákazu žalobcem oznámeného shromáždění. V tomto směru soud z obsahu správního spisu, který mu předložil žalovaný, totiž zjistil, že žalovaný po zjištění kolize shromáždění oznámeného žalobcem s dříve oznámenými shromážděními výše jmenovaných svolavatelů, která nebyla v zákonem stanovené lhůtě zakázána, postupoval v intencích ShrZ a také stávající judikatury správních soudů, a to včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2011, č. j. 8 As 15/2011 – 72, na nějž poukazoval žalobce a který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2311/2011 a také na www.nssoud.cz. Postup žalovaného před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, a to z pohledu pokusu dosáhnout dohody mezi žalobcem a svolavatelem Miroslavem Brožem a svolavatelkou Ivanou Čonkovou o konání jednotlivých shromáždění, tak, aby nedošlo k jejich kolizi, soud sice vyhodnotil jako minimalistický přístup žalovaného vůči žalobci, nicméně tímto postupem nedošlo ke zkrácení žalobcových práv odůvodňující nutnost zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Při učinění tohoto závěru soud přihlížel ke skutečnosti, která prokazatelně vyplývá z předloženého správního spisu, že žalovaný po zjištění kolize shromáždění oznámeného žalobcem dne 18. 7. 2013 s dříve oznámenými shromážděními výše jmenovaných svolavatelů, která nebyla v zákonem stanovené lhůtě zakázána, obratem ještě téhož dne žalobce o této kolizi náležitě zevrubně vyrozuměl nejprve telefonicky, jak vyplývá z úředního záznamu k č. j. MD/4134/2013/VI, a posléze i v písemné výzvě z téhož dne, která byla žalobci zaslána prostřednictvím e-mailu a doručena rovněž ještě dne 18. 7. 2013. V této výzvě žalovaný opětovně žalobci sdělil, že jeho oznámené shromáždění je v kolizi s již dříve oznámenými shromážděními svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové, které dostatečně určitě konkretizoval a současně žalobci poskytl e-mailové kontakty, těchto obou svolavatelů, které byly identické, s tím, že na základě ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ žádá, aby se vzájemně dohodli o konání jednotlivých shromáždění, aby nedošlo k jejich kolizi, k čemuž doplnil výslovné poučení o tom, že žalobcovo oznámené shromáždění bude zakázáno, nedojde-li k dohodě či nebude zvoleno jiné místo konání shromáždění. Vedle toho v této výzvě žalovaný upozornil žalobce na nutnost doplnění jeho podpisu na jím učiněném oznámení shromáždění, dále upřesnění trasy pouličního průvodu a zároveň žalobce požádal o vyrozumění, zda se s dotýcnými dvěma svolavateli shromáždění dohodli, a to do 22. 7. 2013 do 11.00 hodin.

Shora nastíněný postup žalovaného tak nelze označit za nepřipustně pasivní přístup, který by byl v rozporu se dikcí jednotlivých ustanovení ShrZ a také v rozporu se stávající judikaturou správních soudů, včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2011, č. j. 8 As 15/2011 – 72, jak namítal žalobce a jak soud poznamenal již shora. K tomu soud dodává, že v právě jmenovaném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „...správní orgán nemá povinnost dohodu mezi svolavateli kolidujících shromáždění aktivně organizovat, ačkoliv by taková aktivita byla obecně vhodná. Svolavateli druhého shromáždění by měl přinejmenším sdělit, že se jím oznámená akce ocitla v kolizi s dříve oznámeným shromážděním, a měl by umožnit pokus o dohodu alespoň zprostředkováním kontaktů mezi těmito svolavateli a následným ověřením, zda k ní došlo“. V daném případě přitom žalovaný prokazatelně žalobce ihned po zjištění kolize jeho oznámeného shromáždění se shromážděními svolavatele Miroslava Brože a svolavatelky Ivany Čonkové vyrozuměl o této kolizi, s tím, že i poskytl dostatečně určitá data, aby bylo zjevné, kdy a v čem dochází ke kolizi, a zároveň žalobci zprostředkoval kontakty, a to e-mailové adresy, které byly shodné, na oba svolavatele kolidujících shromáždění. K tomu soud poznamenává, že žalovaný nijak nepochybil, pokud žalobci poskytl jen e-mailové kontakty, třebaže

měl k dispozici i osobní údaje těchto osob včetně telefonických kontaktů, a to s ohledem na ochranu osobních údajů, když navíc oba svolavatelé kolidujících shromáždění ve svých oznámeních o shromážděních shodně žalovaného výslovně požádali, aby jejich telefonické kontakty nebyly poskytovány třetím osobám.

S ohledem na tyto skutkové okolnosti daného případu nelze dovodit, že by žalovaný svým postupem zamezil pokusu o dohodu mezi žalobcem a svolavatelem Miroslavem Brožem a svolavatelkou Ivanou Čonkovou, aby nedošlo ke kolizi oznámeného shromáždění žalobce a jejich oznámenými shromážděními, a také že nepožadoval následné ověření, zda k dotyčné dohodě došlo. Tomu ostatně svědčí jednak skutečnost, že žalobce přijetí písemné výzvy žalovaného ze dne 18. 7. 2013, která byla žalobci zaslána prostřednictvím e-mailu a doručena rovněž ještě dne 18. 7. 2013, žalovanému rovněž ještě dne 18. 7. 2013 e-mailovou zprávou potvrdil s tím, že žalovanému avizoval, že jde oba svolavatele okamžitě kontaktovat. Dále tomu svědčí i skutečnost, že žalobce v poslední den lhůty stanovené žalovaným, tj. dne 22. 7. 2013, e-mailovou zprávou žalovaného vyrozuměl o tom, že mu ani jeden ze svolavatelů kolidujících shromáždění neodpověděl. Na tomto místě nelze pominout, že žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti ve smyslu ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ není nadán žádným oprávněním, kterým by mohl případně přinutit svolavatele kolidujících shromáždění k vzájemné dohodě se svolavatelem později oznámeného shromáždění, tak, aby bylo zamezeno kolizi jednotlivých shromáždění.

V této souvislosti je nutno ještě poznamenat, že žalovaný při posuzování kolize jednotlivých shromáždění dovodil, že je dána důvodná pochybnost z narušení dříve oznámených shromáždění ze strany žalobce, neboť svolavatelé kolizních shromáždění jsou známi odlišnými názory a idejemi než žalobce, což před žalovaným a posléze ani v průběhu soudního řízení nijak nerozporoval žalobce. Dle názoru soudu tuto pochybnost z narušení dříve oznámených shromáždění ze strany žalobce žalovaný opodstatněně dovodil, a to s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, č. j. Pst 1/2009 – 348, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2169/2011 a také na www.nssoud.cz, v němž byl žalobce označen jako aktivní účastník a organizátor akcí pravicově extremistických hnutí, zatímco svolavatelé kolidujících shromáždění mají vazby na Konexe, o. s., neboť žalovanému poskytli kontaktní e-mail tohoto občanského sdružení, jehož ústředním mottem je: „Černí, bílí, spojme síly!“

Za takto nastíněného skutkového stavu pak žalovaný zcela legitimně přikročil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobcem dne 18. 7. 2013 oznámené shromáždění zakázáno s odkazem na ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ, když žalovaný dospěl k závěru, že na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručených dvou samostatných oznámení o konání shromáždění konat jiná shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k úpravě doby jejich konání.

Na právě učiněném závěru soudu o zákonnosti žalobou napadeném rozhodnutí nic nemůže zvrátit ani skutečnost, že žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí výslovně neuvedl, že žalobce jím byl upozorněn na možnost změny místa shromáždění a na upřesnění trasy průvodu a byly mu předány kontakty na svolavatele kolidujících shromáždění, když tak žalovaný učinil „až“ v řízení před soudem a písemně vyjádření k žalobě. Pro předmětný případ přitom podstatné je, že všechny tyto žalovaným uváděné skutečnosti jsou náležitě podchyceny ve správním spise, který žalovaný předložil soudu, s tím, že žalobce byl o těchto skutečnostech před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí náležitě zpraven, a to především ve shora uváděné písemné výzvě žalovaného ze dne 18. 7. 2013, která byla žalobci zaslána prostřednictvím e-mailu a doručena rovněž ještě dne 18. 7. 2013. Absence uvedení těchto skutečností v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle názoru soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust.

§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by bylo nutné toto rozhodnutí zrušit, aniž by se soud mohl zabývat věcnou stránkou věci, tj. zda žalovaným vyslovený zákaz předmětného shromáždění oznámeného žalobcem je zákonný či nikoliv, obzvláště když žalobce tyto skutečnosti nerozporuje.

Dále soud uvádí, že na právě učiněném závěru soudu o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí nic nemůže zvrátit ani skutečnost, že žalobce správně poukázal na fakt, který připustil v řízení před soudem i žalovaný, že toto rozhodnutí bylo žalovaným zveřejněno na jeho elektronické úřední desce až dne 24. 7. 2013, přestože toto rozhodnutí žalovaný vydal již dne 22. 7. 2013. Podstatné pro daný případ je totiž to, že žalovaný v souladu s ust. § 11 odst. 2 ShrZ písemné vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí vyvěsil na své úřední desce určené pro vyvěšování dokumentů v listinné podobě (dále jen „písemná úřední deska“) obratem po jeho vydání dne 22. 7. 2013, tj. ve lhůtě 3 pracovních dnů pro vydání tohoto rozhodnutí. Vedle toho nelze nezmínit, že současně dne 22. 7. 2013 žalovaný toto rozhodnutí uveřejnil na své internetové stránce věnované veřejným shromážděním (<http://www.duchcov.cz/verejna-shromazdeni/d-6083/pl=6180>) a také jej téhož dne zaslal e-mailem žalobci. Žalovaný se tak dopustil dílčího pochybení formálního charakteru, když v den vydání předmětného rozhodnutí, tj. dne 22. 7. 2013 toto rozhodnutí nezveřejnil vedle písemné úřední desky i na elektronické úřední desce (<http://www.duchcov.cz/vismo/zobrazdok.asp?pl=3628&idorg=3371&ud=1>) a namísto toho tak učinil, pokud se jedná o elektronickou publikaci, jen na své internetové stránce věnované veřejným shromážděním. To, že se ze strany žalovaného jednalo pouze o dílčí pochybení formálního charakteru, dokládá i skutečnost, že samotný žalobce byl o vydání žalobou napadeného rozhodnutí náležitě zpraven, a to v zákonem určené lhůtě, neboť předmětnou žalobu podal v zákonem stanovené 15 denní lhůtě, kterou předvidá ust. § 11 odst. 3 ShrZ, takže nedošlo ke zkrácení jeho práva na soudní řízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, když mu ani nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. července 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová